

[Henry Christensen.]

om, at lovforslagene først skulle træde i kraft den 1. juni.

Det er naturligvis klart, at oppositionspartierne interesserede sig for og ønskede at understrege den forskel i bedømmelsen, der herved var opstået inden for regeringspartierne. Det var den højtærede finansminister, der derefter ønskede nye forhandlinger ført om denne side af sagen. Oppositionspartierne sagde for deres vedkommende, at de mente ikke, der var nogen grund til fornyet behandling, men hvis den højtærede finansminister havde et nyt forslag at stille, måtte vi selvfølgelig loyalt gå til vore grupper og forelægge dette forslag for dem, og til trods for at såvel venstre som det konservative folkeparti havde givet finansministeren den tilslutning, han havde bedt om, nemlig til lovenes ikrafttræden den 1. april, stillede finansministeren nu på regeringens vegne forslag om, at lovene om lønforhøjelserne til tjenestemændene først skulle træde i kraft den 1. juni 1958.

Hvis den højtærede finansminister, der nu ryster så ivrigt på hovedet, havde haft en anden opfattelse, kunne han have bedt os om at gå til vore grupper for at tage stilling til et af retsforbundet stillet forslag. Men den højtærede finansminister stillede altså forslag om, at lovene først skulle træde i kraft den 1. juni 1958. Tjenestemændene skulle efter finansministerens forslag — det er i alt fald rigtigt — unddrages deres lønforhøjelser for månederne april og maj.

Alle tre regeringspartier tilsluttede sig derefter regeringens nye forslag om udsættelse, og det var det, jeg karakteriserede som en i sandhed bemærkelsesværdig og overraskende situation. Finansministeren var yderligere på et senere tidspunkt ude af stand til at svare på spørgsmålet om, hvorvidt tjenestemandorganisationerne da måtte have krav på normale forhandlinger om regulering for de to måneder, april og maj.

Socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, gav for sit vedkommende udtryk for, at socialdemokratiet tiltrådte finansministerens forslag, men hvis ikke alle, d. v. s. hvis ikke også det mindretal, oppositionspartierne udgjorde, kunne tiltræde, ville socialdemokratiet ikke vedstå forslaget.

Men det faktiske og ubestridelige var altså, at regeringen bragte den situation frem, at det var spørgsmålet om, hvorvidt venstre og det konservative folkeparti ville tilslutte sig datoen 1. juni eller ej, der var afgørende for, på hvilket tidspunkt de nye lønningslove skulle træde i kraft. Vi har derfor lov til at sige, at det var takket være venstres og det konservative folkepartis afslag, at der ingen udskydelse af lovenes ikrafttræden fandt sted.

Det er også rigtigt at spørge: hvad var da finansministerens motiv til denne besynderlige kovending? For det kan jo klart fastslås, at finansministeren selv havde fremhævet, at der efter hans opfattelse ikke var økonomisk saglig begrundelse derfor, og at der endvidere var givet visse løfter til tjenestemændene. Når finansministeren alligevel indtog det ændrede standpunkt, var grunden da også åbenbart en helt anden; det var alene et politisk forsøg på at skabe bro mellem de tre regeringspartier, og det havde sin rod i et indre anliggende de tre regeringspartnere imellem. Det er først og fremmest på denne baggrund, den højtærede finansministers overraskende optræden har vakt opsigt. For så vidt vil alle kunne have medfølelse med finansministeren, der efter at have stået som forslagsstiller til denne betydningsfulde reform i vor tjenestemandsløvgivning nu af retsforbundet skulle bringes i denne situation; men det er næppe urigtigt at hævde, at i situationen har den højtærede finansminister bragt sig selv.

Men så retsforbundet. Også dette partis optræden fortjener nogle bemærkninger. Retsforbundet anså det øjensynlig nu for nødvendigt at anlægge et sparehensyn, efter at dette alt for længe har været lagt på hylden af regeringen. Lad os nu vurdere dette synspunkt nærmere. Det forslag, retsforbundets repræsentant sammen med regeringen endeligt var med til at stille, gik ud på en udsættelse af lovenes ikrafttræden til 1. juni 1958.

Det betød tilsyneladende en besparelse på 24 mill. kr., men også kun tilsyneladende. Til trods for finansministerens usikkerhed i udvalget er jeg for mit vedkommende overbevist om, at det ikke ville have været muligt at afvise et omgående rejst krav fra tjenestemandorganisationerne om, at en normal regulering måtte finde sted for måne-